

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.549 van 29 mei 2012
in de zaak A. 200.424/XIV-33.188**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van Laer
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juni 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 60.412 van 28 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7178 van 6 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

De verzoekster, bijgestaan door advocaat Mieke Van Laer, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 11 juli 2006 België binnen en verklaart zich op 18 augustus 2009 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 oktober 2010 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 28 april 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. (Vluchtelingenverdrag) Zij licht dit als volgt toe:

“IN HOOFDORDE:

De bestreden beslissing betwist de identiteit noch de Tsjetsjeense afkomst van verzoekster, noch de problemen die zij in Tsjetsjenië heeft gekend.

Het CGVS stelde in een eerste beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster het volgende: "De problemen die u zou gekend hebben in Tsjetsjenië worden bij de beoordeling van uw huidige asielaanvraag niet in overweging genomen daar u verklaart reeds in Polen erkend te zijn als vluchteling, en uw situatie bijgevolg ten overstaan van dit land beoordeeld dient te worden."

Het CGVS hanteerde hier, zonder evenwel zoveel woorden te gebruiken, het concept van het zogenaamde 'eerste land van asiel' of het 'veilige derde land' uit de artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, terwijl deze begrippen niet bestaan in de Belgische rechtsorde omdat de desbetreffende artikelen niet zijn omgezet in nationaal recht.

Verzoekster heeft dit tevergeefs aangeklaagd in haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij haalde ter ondersteuning enkele citaten aan uit een arrest van diezelfde Raad d.d. 24.06.2010, nr. 45.397, geveld in algemene vergadering; o.m. het volgende:

"De omstandigheid dat de verwerende partij Jordanië als een 'veilig derde land' dan wel als 'eerste land van asiel' aanziet, doet aan het voorgaande geen afbreuk, en dit los van de vraag of, zoals UNHCR in zijn advies betoogt, dit land aan de gestelde voorwaarden terzake voldoet. Deze begrippen vinden geen grondslag in de interne regelgeving. Evenmin kan de verwerende partij zich te dezen beroepen op het bepaalde in de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn. Deze bepalingen zijn niet omgezet in het Belgische recht en hebben geen rechtstreekse werking."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in de bestreden beslissing het volgende: "Gelet op wat voorafgaat, mist verzoeksters betoog over de begrippen uit de Kwalificatierichtlijn elke grondslag omdat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van deze begrippen." en "Zoals verzoekster terecht stelt, verduidelijkt het door haar aangehaalde arrest van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aantal aspecten die van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze principes in haar specifieke geval zouden zijn miskend."

Verzoekster wijst echter op de ondubbelzinnige definitie van het begrip 'eerste land van asiel' uit de Procedurerichtlijn:

"Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde asielzoeker wanneer:

a) de asielzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

Het is dan ook zeer duidelijk dat het CGVS in zijn beslissing Polen heeft aangeduid als eerste land van asiel conform bovenstaande definitie, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen exact hetzelfde doet in zijn arrest: "Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend." En "Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit."

De volgende paragrafen van het arrest (3.5 t.e.m. 3.10, over de problemen van verzoekster in Polen) gaan verder conform de redenering van het 'eerste land van asiel' uit het artikel 26 van de Procedurerichtlijn. Dat artikel stelt in fine immers dat de lidstaten bij de toepassing van het begrip rekening kunnen houden met artikel 27, lid 1: de bevoegde autoriteiten moeten zich ervan vergewissen dat een asielzoeker in het betrokken land (in casu Polen) "overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

b) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

c) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

d) de mogelijkheid bestaat om om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève."

Door een omfloerst betoog over een zogenaamd 'rechtstreeks belang' tracht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het feit te omzeilen dat ook in zijn arrest toepassing wordt gemaakt van het begrip 'eerste land van asiel'. Het gaat echter uiteraard niet op om een begrip ('eerste land van asiel') dat niet toegepast kan worden anders te omschrijven ('geen rechtstreeks belang') en het zo alsnog toe te passen.

De enige beoordeling mogelijk is die in functie van het artikel 48/3 en 4 van de Vreemdelingenwet, d.w.z. de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade t.o.v. het land waarvan de betrokkene de nationaliteit heeft, in casu Rusland (Tsjetsjenië). Deze beoordeling werd echter noch door het CGVS, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakt, terwijl dit hun enige opdracht is.

IN ONDERGESCHIKTE ORDE (indien per impossibile toch aanvaard zou worden dat de vrees van verzoekster niet onderzocht moet worden t.o.v. het land waarvan zij de nationaliteit heeft):

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in de bestreden beslissing twee mogelijke 'oplossingen' voor het dossier van verzoekster: enerzijds de verwijzing naar het artikel 93 van het KB van 08.10.1981 waarbij de bevestiging van de status van vluchteling aangevraagd kan worden, en anderzijds het maken van een analogie met de situatie van een staatloze.

Op de eerste mogelijkheid wordt niet concreet ingegaan, allicht omdat het de Raad ook duidelijk is dat het artikel 93 van het KB niet toepasbaar is op verzoeksters situatie. Dit artikel geldt immers enkel voor een in een ander land

erkende vluchteling die aldaar een visum heeft gekregen voor België (zie art. 90 van hetzelfde KB), en die vervolgens "regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft", en van wie "de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd" (art. 93). Verzoekster bevindt zich in een heel andere situatie: zij is vanuit Polen eerst teruggekeerd naar Tsjetsjenië en is nadien illegaal naar België gekomen. Het artikel 93 van het KB lijkt verzoekster überhaupt een puur hypothetische mogelijkheid te zijn...

De tweede mogelijkheid die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geopend, is het maken van een analogie met "de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats". De Raad stelt vervolgens dat het vluchtmotief uit Polen een "hypothetisch betoog" is, dat "onmogelijk een bewijs kan vormen van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming". Verzoekster ziet ten eerste niet in waarom er een analogie gemaakt zou moeten worden met de situatie van een staatloze: zij heeft immers een nationaliteit, nl. de Russische, die niet betwist wordt. Indien deze analogie toch aanvaard wordt merkt verzoekster op dat een vrees voor vervolging steeds hypothetisch is. Het is immers onmogelijk een toekomstig gebeuren met zekerheid aan te tonen, en omwille van deze reden werden in het asielrecht specifieke bewijsregels aangenomen.

Verzoekster heeft haar vrees voor de Kadyrovtsy (zij het in Tsjetsjenië, zij het in Polen) steeds op een zeer consistente en gedetailleerde manier uiteengezet en zelfs ondersteund met documenten. Het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben het zich dus al te gemakkelijk gemaakt door haar aanvraag op deze manier af te wijzen.”.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster het volgende toe:

“(…)

Het CGVS herhaalt in zijn memorie van antwoord de argumentatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en stelt dat de vrees voor vervolging van verzoekster t.o.v. Rusland niet onderzocht dient te worden omdat "verzoekster geen beroep kan doen op internationale bescherming wanneer blijkt dat zij reeds elders een dergelijke bescherming geniet".

Verzoekster kan enkel nogmaals verwijzen naar de definitie van het begrip 'eerste land van asiel' uit de Procedurerichtlijn:

"Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde asielzoeker wanneer:

- a) de asielzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of
- b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

De bewering van het CGVS dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen toepassing maakt van dit begrip is dan ook niet correct. Opnieuw wordt er getracht mist te spuien over de werkelijke bedoelingen van de asielinstanties, maar het is onmogelijk om onder de bovenstaande definitie uit te komen.

Verzoekster herhaalt dat de artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG niet zijn omgezet in Belgisch recht en dat men asielzoekers in voorkomend geval dus niet kan en mag verwijzen naar het eerste land waar zij (nog steeds) erkend (zouden) zijn als vluchteling.

Verzoekster meent overigens dat de Belgische staat de artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG bewust en terecht niet heeft omgezet in Belgisch recht omdat deze negatieve gevolgen kunnen hebben voor de bescherming van vluchtelingen. Het UNHCR is ook een tegenstander van de begrippen:

"UNHCR is firmly of the view that the country of first asylum/safe third country notions cannot be considered principles of international refugee law."

Vrij vertaald: "UNHCR verdedigt sterk het standpunt dat de begrippen 'eerste land van asiel' en 'veilig derde land' niet beschouwd kunnen worden als principes uit het internationaal vluchtelingenrecht."

(UNHCR, "European series - Volume 1 - N° 3 - 1995/09 - An Overview of Protection Issues in Europe. Legislative Trends and Positions taken by UNHCR", Genève, 1995, P. 18)

Indien de Belgische autoriteiten de begrippen toch wensen te beginnen toe te passen moet er een wetswijziging gebeuren. Zolang dit niet het geval is blijft de bovenstaande uiteenzetting gelden.

(...)

Het CGVS stelt in zijn memorie van antwoord dat er een analogie gemaakt kan worden met de situatie van een staatloze omdat "verzoekster opgeworpen had dat de bescherming die zij in Polen geniet onvoldoende of ontoereikend is". Hier draait men de zaken echter om. Verzoekster heeft asiel aangevraagd omdat zij vreest voor vervolging in Tsjetsjenië/Rusland. Toen haar voor de voeten werd geworpen dat zij beschermd zou worden door Polen heeft verzoekster uitgelegd dat zij zich daar allerm minst veilig voelde en daardoor is teruggekeerd naar Tsjetsjenië, waarna zij opnieuw is moeten vluchten en dit keer in België is beland.

Verzoekster heeft dus geen internationale bescherming aangevraagd t.o.v. Polen (waarna er eventueel aan verdragsinterpretatie gedaan zou kunnen worden om zijn vrees t.a.v. dat land te kunnen beoordelen) maar t.o.v. haar land van herkomst Tsjetsjenië/Rusland.

Het CGVS verwijst ook naar overweging 6 van de Kwalificatierichtlijn:

"Het hoofddoel van deze richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt."

Vervolgens wordt gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "bij de uitlegging van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet" rekening houdt met dit opzet van de Kwalificatierichtlijn, "namelijk bescherming verlenen aan zij die werkelijk nood hebben aan internationale bescherming".

Daargelaten het feit dat deze redenering nergens terug te vinden is in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet verzoekster opnieuw vaststellen dat één en ander verdraaid wordt.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn immers in duidelijke bewoordingen gesteld, zoals wel correct vermeld door het CGVS. Een vluchteling is degene die "uit gegronde vrees voor vervolging (...) zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij

vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

De regeling voor staatlozen is dus volledig ondergeschikt: indien de betrokkene een nationaliteit heeft - zoals het geval is voor verzoekster - moet zijn of haar vrees t.o.v. dat land beoordeeld worden.

Er zijn dan ook geen aanvullende middelen van uitlegging nodig.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoekster t.a.v. overweging 6 van de Kwalificatierichtlijn op dat ook hier in eerste instantie verwezen wordt naar "hun land van herkomst" dat geen bescherming verstrekt, zodat verzoekster een minimaal niveau aan bescherming kan vragen aan België omdat zij werkelijk bescherming behoeft en haar land van herkomst haar die niet verstrekt.

Wat betreft het onderdeel 2.1.4 van de memorie van antwoord van het CGVS volstaat het te verwijzen naar § 3.9 van het bestreden arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”.

Beoordeling

6.1. Artikel 25 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) bepaalt in welke gevallen asielaanvragen niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd, waaronder de gevallen waarin een land als “eerste land van asiel” of als “veilig derde land” wordt beschouwd. Deze begrippen worden in de artikelen 26 en 27 van de richtlijn omschreven.

In het bestreden arrest is de asielaanvraag van de verzoekster wel degelijk ten gronde behandeld. Alleen al om die reden is er geen sprake van een toepassing van de aangehaalde bepalingen uit de Procedurerichtlijn, die immers tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag zouden leiden. Het is juist dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade enkel ten aanzien van Polen zijn onderzocht omdat “verzoekster er geen rechtstreeks belang bij (heeft) dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit”. (te dezen Rusland). Uit de verwijzing naar het feit dat de verzoekster al als vluchteling is erkend en zij dus geen belang heeft bij een nieuwe erkenning ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, kan evenmin een toepassing van artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn worden afgeleid. De Procedurerichtlijn wordt niet in de beoordeling betrokken, er wordt enkel overwogen welke interpretatie aan het begrip “land van herkomst” moet worden gegeven zoals dit voorkomt in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet en in artikel 2, e) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak niet in het licht van de in de Procedurerichtlijn voorziene begrippen “eerste land van asiel” en “veilig derde land” heeft bekeken, blijkt ook uit de formulering in punt 3.7. van het bestreden arrest, waarin wordt gesteld dat “verzoeksters betoog over de begrippen uit de Kwalificatierichtlijn (lees: Procedurerichtlijn) elke grondslag (mist) omdat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van deze begrippen”. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. Volgens de verzoekster zou de enige mogelijke beoordeling in functie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moeten gebeuren ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, te dezen Rusland. (Tsjetsjenië)

Artikel 55 van de Vreemdelingenwet voorzag oorspronkelijk een specifieke regeling voor de vreemdeling die als vluchteling werd erkend terwijl hij zich op het grondgebied van een andere staat bevond, die werd gedwongen om het grondgebied van die staat te verlaten en die in België wilde verblijven of er zich wilde vestigen. Sedert de opheffing van die bepaling met artikel 38 de wet van 15 april 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een in een ander land erkende vluchteling, die beweert niet naar dat land te kunnen terugkeren omdat het ook daar niet veilig voor hem is, volgens de gewone asielpcedure behandeld. In dat geval, zo blijkt uit de voorbereidende werken bij de opheffingsbepaling, moeten de asielinstanties nagaan of de betrokkene terug de bescherming van het land van herkomst kan inroepen en of hij geen beroep kan doen op de bescherming van het land dat hem als vluchteling heeft erkend. (Parl. St. Kamer, 1995-1996, nr. 364/5, 14-15.) Om in België te worden erkend, moet de betrokkene aan beide voorwaarden voldoen. Dit betekent dat de asielaanvraag van een elders erkende vluchteling, buiten het geval waarin hij de bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling vraagt, wordt afgewezen wanneer het land van erkenning hem nog steeds effectief bescherming kan bieden.

In punt 3.6. van het bestreden arrest wordt overwogen dat de verzoekster als vluchteling in Polen werd erkend en dat nergens uit blijkt dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan, ondanks haar bewering van het tegendeel. Er wordt besloten dat de verzoekster er bijgevolg geen rechtstreeks belang bij heeft dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld. In punten 3.9. van het bestreden arrest stelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen nog vast dat de verzoekster over de voorgehouden problemen in Polen verwijst naar het relaas van haar echtgenoot doch geen eigen motieven inroept. In punt 3.10. wordt de motivering in het arrest betreffende haar echtgenoot geciteerd, met name dat deze zich beperkt tot een hypothetisch betoog dat onmogelijk een bewijs van vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade kan vormen. Over het ter terechtzitting neergelegde stuk van de echtgenoot van de verzoekster wordt vastgesteld dat deze er weinig nadere uitleg over kan geven en dat het bij gebrek aan een voor eensluidende vertaling verder niet in overweging wordt genomen. Met de vaststelling dat de verzoekster evenmin als haar echtgenoot bewijst dat het land van erkenning, Polen, haar geen bescherming meer kan bieden, wordt in het bestreden arrest op wettige wijze tot afwijzing van de asielaanvraag besloten, zonder dat er een beoordeling in functie van het land van herkomst (Rusland) diende te gebeuren. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

6.3. In het bestreden arrest wordt uitspraak gedaan over de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Anders dan de verzoekster voorhoudt, wordt in het bestreden arrest geen toepassing gemaakt van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In punt 3.4. van het bestreden arrest wordt enkel gewezen op de mogelijkheid voor de elders als vluchteling erkende vreemdeling om met toepassing van die bepaling een vraag om bevestiging in te dienen. Dit vormt geen motief van het bestreden arrest. Het enige middel kan in die mate niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

Met de kritiek dat geen analogie met de situatie van een staatloze zou mogen worden gemaakt omdat zij de Russische nationaliteit bezit, stelt de verzoekster andermaal dat haar asielaanvraag in functie van Rusland moet worden beoordeeld. Uit punt 6.2. hierboven blijkt reeds dat het enige middel in die mate ongegrond is.

In het bestreden arrest wordt van de verzoekster met betrekking tot de problemen in Polen niet gevraagd een toekomstig gebeuren met zekerheid aan te tonen. Er wordt wel vastgesteld dat haar vluchtmotief op een louter hypothetisch betoog berust, meer bepaald op het louter eigen vermoeden dat de twee mannen die haar echtgenoot in Polen hebben benaderd, Kadyrovtsy zijn. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de beoordeling van de feiten te treden om zelf de verklaringen van

de verzoekster te appreciëren. Het enige middel is in de aangegeven mate niet-ontvankelijk, dan wel mist het feitelijke grondslag.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen